ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 5ης Μαρτίου 1986 *

Στην υπόθεση 59/84,

Tezi Textiel BV, με έδρα το Woerden, Κάτω Χώρες, εκπροσωπούμενη από τον P. M. Storm, δικηγόρο Ρότερνταμ, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο το δικηγόρο J. Loesch, 2, rue Goethe,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τους A. Haagsma και P. Hartvig, μέλη της νομικής της υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον M. Beschel, κτίριο Jean Monnet, Kirchberg,

καθής,

υποστηριζόμενης από το

Βασίλειο των Κάτω Χωρών, εκπροσωπούμενο από τον I. Verkade, γενικό γραμματέα του Υπουργείου Εξωτερικών,

και από το

Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας, εκπροσωπούμενο από τον J. R. J. Braggins του Treasury Solicitor's Department, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την Πρεσβεία του Ηνωμένου Βασιλείου, 28, boulevard Royal,

παρεμβαίνοντα,

που έχει ως αντικείμενο προσφυγή ακυρώσεως της αποφάσεως της Επιτροπής της 14ης Δεκεμβρίου 1983, με την οποία επιτρέπεται στις χώρες της Benelux να εξαιρέσουν από την κοινοτική μεταχείριση τα υφασμένα κοντά και μακριά παντελόνια για άνδρες και αγόρια και τα υφασμένα παντελόνια για γυναίκες, κορασίδες και μικρά παιδιά των διακρίσεων ex 61.01 B V και ex 61.02 B II του κοινού δασμολογίου (κατηγορία 6), καταγωγής Μακάο, τα οποία έχουν τεθεί σε ελεύθερη κυκλοφορία στα άλλα κράτη μέλη (ΕΕ C 340, σ. 2), καθώς και αγωγή αποζημιώσεως με την οποία ζητείται η αποκατάσταση της ζημίας που υπέστη η προσφεύγουσα εξαιτίας της εν λόγω αποφάσεως,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

συγκείμενο από τους Mackenzie Stuart, πρόεδρο, U. Everling και K. Bahlmann, προέδρους τμήματος, G. Bosco, T. Koopmans, Y. Galmot και K. Κακούρη, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: P. VerLoren van Themaat
γραμματέας: P. Heim

αφού άκουσε το γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 2ας Οκτωβρίου 1985,

εκδίδει την ακόλουθη

ΑΠΟΦΑΣΗ

(Το μέρος που περιέχει τα περιστατικά παραλείπεται)

Σκεπτικό

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 6 Μαρτίου 1984, η εταιρία Tezi Textiel BV (εφεξής: Tezi) άσκησε, δυνάμει των άρθρων 173, δεύτερη παράγραφος, και 178 της Συνθήκης ΕΟΚ, προσφυγή με την οποία ζητεί, πρώτον, την ακύρωση της απόφασης της Επιτροπής, της 14ης Δεκεμβρίου 1983, με την οποία επιτράπηκε στις χώρες της Benelux να εξαιρέσουν από την κοινοτική μεταχείριση τα υφασμένα κοντά και μακριά παντελόνια για άνδρες και αγόρια και τα υφασμένα παντελόνια για γυναίκες, κορασίδες και μικρά παιδιά, των διακρίσεων ex 61.01 B V και ex 61.02 B II του κοινού δασμολογίου (κατηγορία 6) (εφεξής: ΚΔ), καταγωγής Μακάο, τα οποία έχουν τεθεί σε ελεύθερη κυκλοφορία στα άλλα κράτη μέλη, και, δεύτερον, να υποχρεωθεί η Επιτροπή να αποκαταστήσει τη ζημία που υπέστη η προσφεύγουσα λόγω της ανωτέρω αποφάσεως.

2 Σχετικά πρέπει να σημειωθεί ότι το εμπόριο κλωστοϋφαντουργικών προϊόντων μεταξύ Μακάο και Κοινότητας διεπόταν κατά τον κρίσιμο εν προκειμένω χρόνο από το δεύτερο Διακανονισμό Πολυϊνών που είχε συναφθεί στο πλαίσιο της ΓΣΔΕ (GATT). Αν και η συμφωνία αυτή δεν έχει ακόμα εγκριθεί επίσημα από την Κοινότητα, ισχύει προσωρινώς, μεταξύ άλλων, στις σχέσεις μεταξύ Κοινότητας και Μακάο, δυνάμει του κανονισμού 3059/78 του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1978 (ΕΕ ειδ. έκδ. 11/27,

σ. 16), ο οποίος αντικαταστάθηκε από τον κανονισμό 3589/82 του Συμβουλίου, της 23ης Δεκεμβρίου 1982, περί του κοινού καθεστώτος εισαγωγών ορισμένων κλωστοϋφαντουργικών προϊόντων καταγωγής τρίτων χωρών (ΕΕ L 374, σ. 106).

3 Σύμφωνα με τον κανονισμό 3589/82, που εφαρμόζεται στα πραγματικά περιστατικά της υπόθεσης, η εισαγωγή στην Κοινότητα των κλωστοϋφαντουργικών προϊόντων που υπάγονται στις διάφορες κατηγορίες που αναφέρει το παράρτημα Ι δεν πρέπει να υπερβαίνει τα ποσοτικά όρια που καθορίζονται στο παράρτημα ΙΙΙ. Για τα προϊόντα που υπάγονται στην κατηγορία 6 προελεύσεως Μακάο, το ποσοτικό όριο είχε καθοριστεί, για το 1983, σε 10 114 000 τεμάχια. Το ανώτατο αυτό όριο είχε κατανεμηθεί, δυνάμει του άρθρου 3, παράγραφος 2, και του παραρτήματος IV, μεταξύ των διαφόρων κρατών μελών· κατά την κατανομή αυτή οι χώρες της Benelux θεωρήθηκαν ως ενότητα.

4 Όσον αφορά το εμπόριο των προϊόντων αυτών μεταξύ της Benelux και των λοιπών κρατών μελών, η Επιτροπή, βάσει του άρθρου 115 της Συνθήκης και της απόφασής της 80/47 της 20ής Δεκεμβρίου 1979 (ΕΕ ειδ. έκδ. 11/018, σ. 8), είχε επιτρέψει, με την απόφαση 82/205, της 22ας Δεκεμβρίου 1981 (ΕΕ L 97, σ. 2), στις χώρες της Benelux να επιτηρούν τις ενδοκοινοτικές εισαγωγές, να εξαρτούν δηλαδή τις εισαγωγές των εν λόγω προϊόντων από τη χορήγηση άδειας για την περίοδο μέχρι τις 30 Ιουνίου 1983. Δυνάμει της αποφάσεως 83/326 της Επιτροπής, της 28ης Ιουνίου 1983 (ΕΕ L 175, σ. 1), χορηγήθηκε νέα άδεια για την περίοδο μέχρι τις 30 Ιουνίου 1985. Το καθεστώς αυτό της ενδοκοινοτικής επιτήρησης ίσχυε κατά τον κρίσιμο εν προκειμένω χρόνο.

5 Την 1η Δεκεμβρίου 1983 η εταιρία Tezi υπέβαλε στις αρμόδιες ολλανδικές αρχές αιτήσεις για χορήγηση άδειας εισαγωγής από την Ιταλία 287 749 βαμβακερών παντελονιών για άνδρες και αγόρια, καταγωγής Μακάο, της διακρίσεως 61.01 B V ε) 3.

6 Οι αιτήσεις όμως αυτές απορρίφθηκαν κατ' εφαρμογή της προαναφερθείσας απόφασης της Επιτροπής, της 14ης Δεκεμβρίου 1983, με την οποία η Επιτροπή, κατόπιν αιτήσεως της κυβερνήσεως των Κάτω Χωρών, η οποία υποβλήθηκε από συμφώνου με τις κυβερνήσεις των λοιπών χωρών της Benelux, επέτρεψε στις χώρες αυτές, βάσει του άρθρου 115 της Συνθήκης ΕΟΚ, να εξαιρέσουν από την κοινοτική μεταχείριση, για την περίοδο από την 1η μέχρι την 31η Δεκεμβρίου 1983, τα προϊόντα των κλάσεων ex 61.01 B V και ex 61.02 B II του ΚΔ καταγωγής Μακάο που είχαν τεθεί σε ελεύθερη κυκλοφορία στα λοιπά κράτη μέλη και για τα οποία οι αιτήσεις αδειών εισαγωγής είχαν υποβληθεί μετά τις 30 Νοεμβρίου 1983.

7 Η εταιρία Tezi, θεωρώντας ότι η προαναφερθείσα απόφαση της Επιτροπής, της 14ης Δεκεμβρίου 1983, ήταν από πολλές απόψεις παράνομη και ότι η εφαρμογή της απόφασης αυτής τη ζημίωνε, άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.

8 Με δικόγραφα που περιήλθαν στο Δικαστήριο στις 2 και 6 Αυγούστου 1984 αντίστοιχα, η κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου και η κυβέρνηση του Βασιλείου των Κάτω Χωρών ζήτησαν, δυνάμει του άρθρου 37, παράγραφος 1, του Οργανισμού του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, να παρέμβουν προς στήριξη των αιτημάτων της Επιτροπής. Με Διατάξεις του Δικαστηρίου της 26ης Σεπτεμβρίου 1984, οι εν λόγω παρεμβάσεις έγιναν δεκτές.

Ως προς το αίτημα της ακυρώσεως

Επί του παραδεκτού

9 Κατ' αρχάς, η Επιτροπή προτείνει ένσταση απαραδέκτου κατά του αιτήματος ακυρώσεως που υπέβαλε η εταιρία Tezi. Σχετικά, παρατηρεί ότι η εταιρία Tezi έλαβε γνώση, σύμφωνα με το άρθρο 173, παράγραφος 3, της Συνθήκης, ολόκληρης της επίδικης απόφασης στις 15 Δεκεμβρίου 1983, ημερομηνία κατά την οποία οι ολλανδικές αρχές της γνωστοποίησαν τηλεφωνικώς την απόρριψη των αιτήσεών της για άδειες εισαγωγής ή, το αργότερο, στις 21 Δεκεμβρίου 1983, ημερομηνία κατά την οποία η Tezi πρέπει να έλαβε τα έγγραφα της 20ής Δεκεμβρίου 1983 με τα οποία οι ολλανδικές αρχές επιβεβαίωσαν την πληροφορία που της είχαν δώσει τηλεφωνικώς. Από τα παραπάνω η Επιτροπή συνάγει το συμπέρασμα ότι η προσφυγή της Tezi έπρεπε να έχει κατατεθεί το αργότερο στις 28 Φεβρουαρίου 1984, ενώ δεν κατατέθηκε παρά στις 6 Μαρτίου 1984.

10 Σχετικά είναι αρκετό να παρατηρηθεί ότι, όπως ορθώς ισχυρίστηκε η εταιρία Tezi, ούτε η τηλεφωνική συνδιάλεξη της 15ης Δεκεμβρίου 1983 ούτε τα έγγραφα της 20ής Δεκεμβρίου 1983, των οποίων το κείμενο έχει επισυναφθεί στην προσφυγή, ούτε και η « Ανακοίνωση της Επιτροπής βάσει του άρθρου 115 της Συνθήκης ΕΟΚ », η οποία δημοσιεύτηκε στην Επίσημη Εφημερίδα C 340, σ. 2, και δεν περιλαμβάνει παρά μόνο την περίληψη των τριών άρθρων της επίδικης απόφασης, έδωσαν τη δυνατότητα στην εταιρία Tezi να λάβει γνώση του κειμένου της εν λόγω αποφάσεως και ιδίως των αιτιολογικών της σκέψεων.

11 Υπό τις περιστάσεις αυτές, η Tezi όφειλε να ζητήσει από την Επιτροπή, εντός εύλογης προθεσμίας, το πλήρες κείμενο της επίδικης απόφασης, πράγμα που έγινε, όπως προκύπτει από τη δικογραφία, το Φεβρουάριο του 1984.

12 Επομένως, η ένσταση απαραδέκτου που πρότεινε η Επιτροπή πρέπει να απορριφθεί.

Επί της ουσίας

Όσον αφορά τον κύριο λόγο, που στηρίζεται στη μη δυνατότητα εφαρμογής του άρθρου 115 επί των κλωστοϋφαντουργικών προϊόντων που αφορά ο κανονισμός 3589/82

13 Η εταιρία Tezi θεωρεί ότι, εφόσον η Επιτροπή έχει ασκήσει, σε ένα συγκεκριμένο τομέα της κοινής εμπορικής πολιτικής, τη δυνάμει του άρθρου 113 της Συνθήκης ΕΟΚ αποκλειστική της αρμοδιότητα, η προσφυγή στο άρθρο 115 για τον ίδιο αυτό τομέα δεν είναι πλέον δυνατή, με αποτέλεσμα να μην μπορεί πλέον η Επιτροπή, κατ' εφαρμογή του άρθρου αυτού, να επιτρέπει στα κράτη μέλη να λαμβάνουν μέτρα προστασίας.

14 Κατά τη γνώμη της Tezi, στο εμπόριο κλωστοϋφαντουργικών προϊόντων που υπάγονται στο Διακανονισμό Πολυϊνών, υφίσταται πράγματι κοινή εμπορική πολιτική κατά την έννοια του άρθρου 113. Σχετικά η εταιρία Tezi τονίζει ότι οι διαπραγματεύσεις για το Διακανονισμό Πολυϊνών έγιναν μόνο από την Επιτροπή και ότι οι ποσοστώσεις εισαγωγής που συμφωνήθηκαν με τις τρίτες χώρες στο πλαίσιο του διακανονισμού αυτού καθορίστηκαν κατόπιν συνολικής εκτιμήσεως των συμφερόντων της κλωστοϋφαντουργικής βιομηχανίας της Κοινότητας θεωρούμενης ως ενιαίο σύνολο. Κατά την Tezi, η κατανομή των προϊόντων αυτών σε εθνικές ποσοστώσεις προβλέφθηκε, όπως προκύπτει από την 9η αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 3589/82, για καθαρά διοικητικούς λόγους και, εν πάση περιπτώσει, δεν αποτελεί επαρκή λόγο για να εφαρμοστεί το άρθρο 115.

15 Πράγματι, κατά τη γνώμη της Tezi, δεν είναι δυνατό τα μέτρα τα οποία εφαρμόζουν τα κράτη μέλη για τη διαχείριση των εθνικών αυτών υποποσοστώσεων να εξομοιώνονται προς τα « λαμβανόμενα κατά την παρούσα Συνθήκη μέτρα εμπορικής πολιτικής από τα κράτη μέλη », για τα οποία και μόνο μπορεί να χορηγηθεί σύμφωνα με το άρθρο 115 άδεια της Επιτροπής. Εν πάση περιπτώσει, τα εθνικά μέτρα για τη διαχείριση των εθνικών υποποσοστώσεων τις οποίες έχει καθορίσει η Επιτροπή δεν παρουσιάζουν καμιά διαφορά ικανή να προκαλέσει οικονομικές δυσχέρειες που να δικαιολογούν την έκδοση αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 115.

16 Εξάλλου, η Tezi παρατηρεί ότι ο κανονισμός 3589/82 περιέχει διατάξεις (άρθρο 7, παράγραφος 2) που προβλέπουν τη δυνατότητα προσαρμογής των εθνικών υποποσοστώσεων, εφόσον αυτό καθίσταται αναγκαίο, λόγω ιδίως της εξελίξεως των εμπορικών ρευμάτων.

17 Η εταιρία Tezi συμπεραίνει κατόπιν αυτών ότι η Επιτροπή δεν είχε την εξουσία να εκδώσει την επίδικη απόφαση.

18 Η Επιτροπή αμφισβητεί ότι η θέσπιση καθεστώτος εισαγωγής όπως αυτό που προβλέπει ο κανονισμός 3589/82 για τα κλωστοϋφαντουργικά προϊόντα που προέρχονται από τις χώρες που έχουν προσχωρήσει στο Διακανονισμό Πολυϊνών μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα να καθίσταται ανεφάρμοστο το άρθρο 115 της Συνθήκης.

19 Η Επιτροπή, προς στήριξη της άποψής της, αναφέρει την απόφαση της 15ης Δεκεμβρίου 1976 (Donckerwolke, υπόθεση 41/76, Jurispr. 1976, σ. 1921), με την οποία το Δικαστήριο δέχτηκε ότι « το γεγονός ότι, κατά τη λήξη της μεταβατικής περιόδου, η κοινοτική εμπορική πολιτική δεν έχει ολοκληρωθεί συντελεί στο να διατηρούνται μεταξύ των κρατών μελών διαφορές στην εμπορική πολιτική ικανές να προκαλέσουν εκτροπές του εμπορίου ή οικονομικές δυσχέρειες σε ορισμένα κράτη μέλη ». Με την ίδια απόφαση το Δικαστήριο δέχτηκε ότι « το άρθρο 115 επιτρέπει την αντιμετώπιση τέτοιου είδους δυσχερειών παρέχοντας στην Επιτροπή την εξουσία να χορηγεί στα κράτη μέλη την άδεια να λαμβάνουν μέτρα προστασίας, ιδίως υπό τη μορφή παρεκκλίσεως από την αρχή της ελεύθερης κυκλοφορίας εντός της Κοινότητας των προϊόντων καταγωγής τρίτων κρατών τα οποία έχουν τεθεί σε ελεύθερη κυκλοφορία σε ένα από τα κράτη μέλη ».

20 Σύμφωνα με την Επιτροπή, με το καθεστώς που καθιέρωσε ο κανονισμός 3589/82 εξακολουθούν να υφίστανται διαφορές στην εμπορική πολιτική μεταξύ των διαφόρων κρατών μελών, δεδομένου ότι για κάθε κράτος μέλος προβλέπεται μια εθνική υποποσόστωση, πέραν της οποίας δεν επιτρέπονται πλέον οι εισαγωγές στο κράτος αυτό προϊόντων που προέρχονται από τις τρίτες χώρες που έχουν υπογράψει το Διακανονισμό Πολυϊνών. Αυτό έχει ως συνέπεια ότι, αντίθετα με τους ισχυρισμούς της εταιρίας Tezi, τα εμπορεύματα που προέρχονται από τις τρίτες χώρες δεν υπόκεινται στις ίδιες τελωνειακές και εμπορικές προϋποθέσεις εισαγωγής, όποιο και αν είναι το κράτος εντός του οποίου έχουν τεθεί σε ελεύθερη κυκλοφορία.

21 Από την άποψη αυτή, δεν είναι εύστοχο, κατά την Επιτροπή, να γίνεται διάκριση μεταξύ διαφορών που οφείλονται σε μέτρα εμπορικής πολιτικής που έχουν ληφθεί

κατά τρόπο αυτόνομο από ένα κράτος μέλος και διαφορών που οφείλονται σε μέτρα εμπορικής πολιτικής που έχουν θεσπιστεί από την Επιτροπή και έχουν κατόπιν τεθεί σε εφαρμογή από ένα κράτος μέλος.

22 Εξάλλου, η Επιτροπή θεωρεί ότι δεν είναι δυνατόν να παραβλεφθεί η σημασία της ύπαρξης των διαφορών αυτών με τον ισχυρισμό, όπως κάνει η Tezi, ότι η κατανομή σε εθνικές υποποσοστώσεις δικαιολογείται από καθαρά διοικητικούς λόγους. Αντίθετα, όπως συνάγεται από τη δέκατη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 3589/82, η κατανομή αυτή αποτελεί αναπόφευκτη συνέπεια του ότι το καθεστώς εισαγωγής που προβλέπει ο εν λόγω κανονισμός δεν είναι ακόμη ενιαίο.

23 Όσον αφορά τα μέσα προς αντιμετώπιση των δυσχερειών που θα μπορούσαν να προκαλέσουν οι διαφορές αυτές, η Επιτροπή φρονεί ότι μόνο η προσφυγή στις δυνατότητες που παρέχει το άρθρο 115 είναι αποτελεσματική. Όσον αφορά την προβλεπόμενη στο άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 3589/82 δυνατότητα προσαρμογής των εθνικών υποποσοστώσεων, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι δεν μπορεί να γίνει χρήση της δυνατότητας αυτής σε περιπτώσεις σαν αυτή που αποτελεί τη βάση της επίδικης απόφασης, δεδομένου ότι πρόκειται περί μηχανισμού προορισμένου να εφαρμόζεται αποκλειστικά στις άμεσες εισαγωγές.

24 Η ολλανδική κυβέρνηση και η κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, οι οποίες παρενέβησαν υπέρ της Επιτροπής, συμμερίζονται σε γενικές γραμμές την άποψη της τελευταίας.

25 Η ολλανδική κυβέρνηση παρατηρεί ιδίως ότι η προσφυγή στο προαναφερθέν άρθρο 7, παράγραφος 2, δεν βοήθησε καθόλου στην επίλυση των προβλημάτων που αντιμετώπιζαν οι χώρες της Benelux στην περίπτωση που αποτελεί το αντικείμενο της επίδικης απόφασης. Πράγματι, το άρθρο αυτό δεν επιτρέπει παρά μόνο την αύξηση των εθνικών υποποσοστώσεων, πράγμα που θα είχε αποτέλεσμα εντελώς αντίθετο προς τα συμφέροντα των χωρών της Benelux, και εν πάση περιπτώσει δεν κατέστησε δυνατή την αποφυγή των παράλληλων εισαγωγών των εν λόγω κλωστοϋφαντουργικών προϊόντων.

26 Κατ' αρχάς, πρέπει να παρατηρηθεί ότι, όπως ακριβώς επισήμανε και το Δικαστήριο στην προαναφερθείσα απόφαση της 15ης Δεκεμβρίου 1976, τα μέτρα για την ελευθέρωση του εμπορίου μεταξύ των κρατών μελών εφαρμόζονται, σύμφωνα με την παράγραφο 2 του άρθρου 9 της Συνθήκης, κατά τον ίδιο τρόπο τόσο επί των προϊόντων κοινοτικής καταγωγής όσο και επί των προϊόντων προελεύσεως τρίτων χωρών τα οποία έχουν τεθεί σε ελεύθερη κυκλοφορία εντός της Κοινότητας σύμφωνα με τις προϋποθέσεις του άρθρου 10. Σχετικά, το Δικαστήριο διευκρίνισε ότι, όσον αφορά την ελεύθερη κυκλοφορία των εμπορευμάτων εντός της Κοινότητας, τα τεθέντα σε ελεύ-

θερη κυκλοφορία προϊόντα έχουν εξομοιωθεί οριστικά και πλήρως προς τα προϊόντα κοινοτικής καταγωγής.

27 Η ύπαρξη καθεστώτος όπως αυτό που προβλέπει ο κανονισμός 3589/82 για τα κλωστοϋφαντουργικά προϊόντα από τις τρίτες χώρες που έχουν προσχωρήσει στο Διακανονισμό Πολυϊνών δεν είναι ικανή να περιορίσει, λόγω του ότι ο κανονισμός αυτός προβλέπει την κατανομή των κοινοτικών ανώτατων ποσοτήτων σε εθνικές υποποσοστώσεις, την έκταση εφαρμογής της πιο πάνω αρχής.

28 Πράγματι, όπως δέχτηκε το Δικαστήριο με την απόφαση της 13ης Δεκεμβρίου 1983 (Επιτροπή κατά Συμβουλίου, υπόθεση 218/82, Συλλογή σ. 4063), μολονότι επιτρέπεται η κατανομή μιας συνολικής κοινοτικής δασμολογικής ποσόστωσης σε εθνικές ποσοστώσεις, η κατανομή αυτή δεν μπορεί να θίγει την ελεύθερη κυκλοφορία των προϊόντων που αποτελούν τμήμα της ποσόστωσης και έχουν τεθεί σε ελεύθερη κυκλοφορία στο έδαφος ενός από τα κράτη μέλη.

29 Από τις προηγούμενες σκέψεις συνάγεται ότι τα προϊόντα καταγωγής χωρών που έχουν προσχωρήσει στο Διακανονισμό Πολυϊνών πρέπει, εφόσον έχουν εισαχθεί και τεθεί σε ελεύθερη κυκλοφορία σε ένα κράτος μέλος, να μπορούν να κυκλοφορούν ελεύθερα σε οποιοδήποτε άλλο κράτος μέλος.

30 Εντούτοις, το Δικαστήριο με την προαναφερθείσα απόφαση της 15ης Δεκεμβρίου 1976 δέχτηκε ότι, όπως προκύπτει από το όλο σύστημα της Συνθήκης, η πλήρης εφαρμογή της αρχής της ελεύθερης κυκλοφορίας επί των προϊόντων τα οποία έχουν τεθεί σε ελεύθερη κυκλοφορία συνδέεται με τη θέσπιση κοινής εμπορικής πολιτικής.

31 Σχετικά με το ζήτημα αυτό, το Δικαστήριο παρατήρησε ότι η εξομοίωση των εμπορευμάτων που προέρχονται μεν από τρίτες χώρες, αλλά έχουν τεθεί σε ελεύθερη κυκλοφορία σε ένα από τα κράτη μέλη, προς τα προϊόντα κοινοτικής καταγωγής, δεν μπορεί να είναι πλήρης, παρά μόνο εφόσον τα εμπορεύματα αυτά υπόκεινται στις ίδιες τελωνειακές και εμπορικές προϋποθέσεις εισαγωγής, όποιο και αν είναι το κράτος εντός του οποίου έχουν τεθεί σε ελεύθερη κυκλοφορία.

32 Το Δικαστήριο, πάντα στην προαναφερθείσα απόφαση, αφού διαπίστωσε ότι, αν και είχε λήξει η μεταβατική περίοδος, δεν είχε ακόμη ολοκληρωθεί κοινή εμπορική πολιτική που να στηρίζεται, σύμφωνα με το άρθρο 113, παράγραφος 1, της Συνθήκης σε ενιαίες αρχές, δέχτηκε ότι το γεγονός, μεταξύ άλλων, ότι η πολιτική αυτή δεν έχει ολοκληρωθεί συντελεί στο να διατηρούνται μεταξύ των κρατών μελών διαφορές στην εμπορική πολιτική ικανές να προκαλέσουν εκτροπές του εμπορίου ή οικονομικές δυσχέρειες σε ορισμένα κράτη μέλη.

33 Το Δικαστήριο διευκρίνισε ότι η προσφυγή στο άρθρο 115 επιτρέπει την αντιμετώπιση τέτοιων δυσχερειών, καθώς παρέχεται στην Επιτροπή η εξουσία να δίνει στα κράτη μέλη άδεια να λαμβάνουν μέτρα προστασίας, ιδίως υπό μορφή παρεκκλίσεως από την αρχή της ελεύθερης κυκλοφορίας εντός της Κοινότητας, για τα προϊόντα καταγωγής τρίτων κρατών τα οποία έχουν τεθεί σε ελεύθερη κυκλοφορία σ' ένα από τα κράτη μέλη.

34 Επομένως πρέπει να τεθεί το ερώτημα αν ο κανονισμός 3589/82 έχει θεσπίσει, όσον αφορά τα προϊόντα που κατάγονται από τις τρίτες χώρες που έχουν προσχωρήσει στο Διακανονισμό Πολυϊνών, πραγματική κοινή εμπορική πολιτική κατά την έννοια του άρθρου 113, με αποτέλεσμα η Επιτροπή να μη διαθέτει πλέον, στο πεδίο εφαρμογής του εν λόγω κανονισμού, την εξουσία να χορηγεί στα κράτη μέλη άδεια κατά την έννοια του άρθρου 115.

35 Η υποστηριζόμενη από την εταιρία Tezi καταφατική λύση δεν θα μπορούσε να γίνει δεκτή παρά μόνο εφόσον ήταν δυνατόν να αποδειχθεί ότι το καθεστώς που θέσπισε ο κανονισμός 3589/82 είχε ως συνέπεια τη δημιουργία ενιαίων προϋποθέσεων εισαγωγής για τα κλωστοϋφαντουργικά προϊόντα, χωρίς να γίνεται διάκριση ανάλογα με το κράτος μέλος εντός του οποίου έχουν τεθεί σε ελεύθερη κυκλοφορία.

36 Σχετικά, πρέπει κατ' αρχάς να τονιστεί ότι ο κανονισμός 3589/82 αποτελεί, στο πεδίο εφαρμογής του, αδιαμφισβήτητη πρόοδο προς τη θέσπιση κοινής εμπορικής πολιτικής η οποία να στηρίζεται σε ενιαίες αρχές σύμφωνα με τις επιταγές του άρθρου 113, παράγραφος 1, της Συνθήκης.

37 Εντούτοις, από το καθεστώς που θέσπισε ο κανονισμός αυτός δεν προκύπτει ότι ο τελευταίος πέτυχε πλήρη ομοιομορφία όσον αφορά τις προϋποθέσεις εισαγωγής. Πράγματι, στο δεύτερο εδάφιο της δέκατης αιτιολογικής σκέψης του κανονισμού αυτού εκτίθεται ότι « λόγω των σημαντικών διαφορών που υφίστανται ακόμη μεταξύ των όρων εισαγωγής των εν λόγω προϊόντων στα κράτη μέλη καθώς και της ιδιαίτερης ευαισθησίας της κλωστοϋφαντουργικής βιομηχανίας της Κοινότητας, η ομοιομορφία αυτών των όρων εισαγωγής είναι δυνατό να πραγματοποιηθεί μόνο προοδευτικά ».

38 Επομένως, συνάγεται ότι, αντίθετα προς τους ισχυρισμούς της εταιρίας Tezi, δεν είναι δυνατόν να υποστηριχθεί ότι οι εν λόγω διαφορές οφείλονται αποκλειστικά στον κανονισμό 3589/82. Αντιθέτως, τέτοιες διαφορές προκύπτουν από πρωτοβουλίες που λαμβάνουν τα διάφορα κράτη μέλη, μονομερώς μεν, αλλά σύμφωνα με τις επιταγές του κοινοτικού δικαίου. Ο κανονισμός 3589/82 περιορίζεται δηλαδή, όπως προκύπτει

από το προαναφερθέν χωρίο της δέκατης αιτιολογικής σκέψης, στο να διατηρεί σε κάποιο βαθμό τις ήδη υφιστάμενες διαφορές, ενώ στόχος του είναι όχι μόνο να τις μειώσει, αλλά και να τις εξαλείψει προοδευτικά.

39 Κατά μείζονα λόγο, δεν μπορεί να υποστηριχθεί, όπως κάνει η εταιρία Tezi, ότι η κατανομή των κοινοτικών ανώτατων ποσοτήτων σε εθνικές υποποσοστώσεις επιδιώκει στόχους καθαρά διοικητικής φύσεως.

40 Είναι αλήθεια ότι στην ένατη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 3589/82 η κατανομή αυτή δικαιολογείται από την ανάγκη να θεσπιστεί μια « ιδιαίτερη διαδικασία διαχειρίσεως » των κοινοτικών ανώτατων ποσοτήτων η οποία να στηρίζεται στην αρχή της αποκέντρωσης. Εντούτοις, η ένατη αιτιολογική σκέψη πρέπει να εξεταστεί σε συνδυασμό με το πρώτο εδάφιο της δέκατης αιτιολογικής σκέψης, σύμφωνα με το οποίο « για να εξασφαλισθεί η καλύτερη χρησιμοποίηση των κοινοτικών ποσοτικών ορίων, η κατανομή τους πρέπει να πραγματοποιείται ανάλογα με τις ανάγκες εφοδιασμού που εμφανίζονται στα διάφορα κράτη μέλη και σύμφωνα με τους ποσοτικούς στόχους που ορίζονται από το Συμβούλιο ».

41 Ούτε άλλωστε μπορεί να γίνει επίκληση του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 3589/82 προκειμένου να συναχθεί το συμπέρασμα ότι ο κοινοτικός νομοθέτης προέβλεψε ένα μέσο ικανό να καταστήσει περιττή την προσφυγή στο άρθρο 115 της Συνθήκης.

42 Πράγματι, το γεγονός ότι είναι δυνατή η προσαρμογή της κατανομής των κοινοτικών ανώτατων ποσοτήτων, « όταν τούτο αποδεικνύεται αναγκαίο, λόγω ιδίως της εξελίξεως των εμπορικών ρευμάτων, προκειμένου να εξασφαλίζεται η καλύτερη χρησιμοποίηση » των ποσοτήτων αυτών, θα μπορούσε να οδηγήσει, στην περίπτωση μειώσεως της εθνικής ποσοστώσεως ενός κράτους μέλους, στο να περιορισθούν οι άμεσες εισαγωγές κλωστοϋφαντουργικών προϊόντων στο κράτος αυτό, δηλαδή οι εισαγωγές που προέρχονται από τις τρίτες χώρες, αλλά δεν θα ήταν δυνατό να επηρεάσει τη δυνατότητα πραγματοποιήσεως στο ίδιο αυτό κράτος εισαγωγών προϊόντων που έχουν τεθεί σε ελεύθερη κυκλοφορία σε άλλο κράτος μέλος.

43 Υπό τις περιστάσεις αυτές, πρέπει να συναχθεί το συμπέρασμα ότι η Επιτροπή διατηρεί την εξουσία να επιτρέπει, δυνάμει του άρθρου 115, σε ένα κράτος μέλος να θεσπίζει, εφόσον αυτό δικαιολογείται από τις περιστάσεις, μέτρα προστασίας όσον αφορά τα κλωστοϋφαντουργικά προϊόντα που υπόκεινται στο καθεστώς του κανονισμού 3589/82 και έχουν τεθεί σε ελεύθερη κυκλοφορία σε άλλα κράτη μέλη.

44 Επομένως, ο κύριος λόγος που προβάλλει η εταιρία Tezi για να καταδείξει την έλλειψη νομιμότητας της επίδικης απόφασης πρέπει να απορριφθεί.

Όσον αφορά τον επικουρικό λόγο, που στηρίζεται στο ότι δεν τηρήθηκαν για την επίδικη απόφαση οι προϋποθέσεις που προβλέπει το άρθρο 115

45 Η εταιρία Tezi ισχυρίζεται, επικουρικώς, ότι η Επιτροπή, εκδίδοντας την επίδικη απόφαση, δεν τήρησε τις προϋποθέσεις που προβλέπει το άρθρο 115, και μάλιστα από διάφορες απόψεις.

46 Πρώτον, η Επιτροπή επέτρεψε στις χώρες της Benelux να λάβουν μέτρα προστασίας για μια ευρύτερη κατηγορία προϊόντων (την κατηγορία 6, που αναφέρεται στο παράρτημα Ι του κανονισμού 3589/82), ενώ όφειλε να καλέσει την ολλανδική κυβέρνηση να υποδείξει πιο συγκεκριμένα, σύμφωνα με την προαναφερθείσα απόφαση 80/47 της 20ής Δεκεμβρίου 1979, τα προϊόντα για τα οποία ζητούσε το μέτρο προστασίας. Η εταιρία Tezi τονίζει επίσης ότι οι άδειες εισαγωγής που είχε ζητήσει από τις ολλανδικές αρχές αφορούσαν μια πολύ πιο περιορισμένη ομάδα προϊόντων απ' ό, τι η κατηγορία 6 στο σύνολό της, κατηγορία για την οποία η ολλανδική κυβέρνηση ζήτησε και η Επιτροπή επέτρεψε το μέτρο προστασίας.

47 Δεύτερον, η εταιρία Tezi αμφισβητεί την ύπαρξη οικονομικών δυσχερειών που να δικαιολογούν τη χορήγηση άδειας για τη λήψη μέτρου προστασίας. Παρατηρεί ότι η μείωση της απασχόλησης στην κλωστοϋφαντουργική βιομηχανία ενδυμάτων για άνδρες και γυναίκες, την οποία αναφέρει στην αίτησή της η ολλανδική κυβέρνηση, δεν φαίνεται να παρατηρήθηκε στον τομέα των βαμβακερών παντελονιών για άνδρες και αγόρια, προϊόντων που περιλαμβάνονται μεταξύ αυτών που η εταιρία Tezi είχε την πρόθεση να εισαγάγει στις Κάτω Χώρες.

48 Κατά την εταιρία Tezi, η Επιτροπή οφείλει να βεβαιώνεται ότι όντως υφίσταται κίνδυνος ανταγωνισμού μεταξύ των προϊόντων για τα οποία έχουν υποβληθεί αιτήσεις για άδειες εισαγωγής και των προϊόντων που κατασκευάζονται επί του εθνικού εδάφους και ότι ο ανταγωνισμός αυτός μπορεί να επιδεινώσει τις οικονομικές δυσχέρειες σε τέτοιο βαθμό, ώστε να καθίσταται αναγκαία η θέσπιση μέτρων προστασίας. Στην προκειμένη περίπτωση, η Επιτροπή, κατά τη γνώμη της Tezi, αρκέστηκε στα στοιχεία που της παρέσχε η ολλανδική κυβέρνηση.

49 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι ούτε από το άρθρο 115 ούτε από την προαναφερθείσα απόφαση 80/47 συνάγεται το συμπέρασμα ότι οι αποφάσεις που λαμβάνονται βάσει του άρθρου 115 πρέπει να περιορίζονται σε διατάξεις που να ρυθμίζουν μόνο τον τύπο των προϊόντων που αναφέρεται στις αιτήσεις για άδειες εισαγωγής οι οποίες εκκρεμούν ενώπιον των αρχών του κράτους μέλους που ζητεί την έκδοση της απόφασης. Αντίθετα, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι τίποτα δεν την εμποδίζει να ελέγξει αν για μια ολόκληρη κατηγορία προϊόντων συντρέχουν οι προϋποθέσεις που απαιτούνται για να δοθεί η άδεια να ληφθεί μέτρο προστασίας σύμφωνα με το άρθρο 115 και ότι το γεγονός ότι έχει υποβληθεί σειρά αιτήσεων για άδειες εισαγωγής δεν αποτελεί παρά μόνο ένα από τα κριτήρια εκτιμήσεως.

50 Ως προς τις οικονομικές δυσχέρειες που δικαιολογούσαν την έκδοση της επίδικης απόφασης, η Επιτροπή τονίζει ότι η παραγωγή των χωρών της Benelux είχε μειωθεί κατά τον κρίσιμο χρόνο, ότι οι εισαγωγές προελεύσεως τρίτων χωρών αύξαναν, ότι η ποσόστωση της Benelux για τα προϊόντα καταγωγής Μακάο είχε σχεδόν εξαντληθεί και ότι οι εισαγωγές προϊόντων που είχαν τεθεί σε ελεύθερη κυκλοφορία σε άλλα κράτη μέλη υπερέβαιναν την ποσόστωση αυτή κατά 43 %. Η Επιτροπή προσθέτει ακόμη ότι οι τιμές των προϊόντων καταγωγής Μακάο ήσαν κατά 50 % κατώτερες των τιμών των ομοειδών προϊόντων που κατασκευάζονταν στην Benelux και ότι μετά το 1980 είχε σημειωθεί στις Κάτω Χώρες σημαντική μείωση των θέσεων εργασίας στον οικείο τομέα.

51 Επομένως, κατά την Επιτροπή, στην προκειμένη περίπτωση συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις για την εφαρμογή του άρθρου 115.

52 Όσον αφορά το πρώτο επιχείρημα της εταιρίας Tezi, πρέπει να σημειωθεί ότι η αναφερόμενη στο παράρτημα Ι του κανονισμού 3589/82 κατηγορία 6 δεν περιλαμβάνει παρά τα προϊόντα των δασμολογικών κλάσεων ex 61.01 B V και ex 61.02 B II, και για τα οποία επιτράπηκε με την επίδικη απόφαση να ληφθούν μέτρα προστασίας.

53 Υπό τις περιστάσεις αυτές δεν έχει καμιά σημασία το γεγονός ότι η αίτηση που υπέβαλε στην Επιτροπή η ολλανδική κυβέρνηση αναφερόταν γενικά στην κατηγορία 6 χωρίς συγκεκριμένο προσδιορισμό της κλάσης του ΚΔ και του κώδικα Nimexe στην οποία υπάγονται τα εν λόγω προϊόντα.

54 Όσον αφορά το επιχείρημα της εταιρίας Tezi το οποίο αντλείται από το ότι η επίδικη απόφαση επέτρεψε τη θέσπιση μέτρων προστασίας για ευρύτατη κατηγορία προϊόντων, αρκεί η παρατήρηση ότι ούτε από την απόφαση 80/47 ούτε από το ίδιο το άρθρο 115 αποκλείεται η δυνατότητα μια τέτοια απόφαση να αφορά μεγάλο αριθμό

προϊόντων, τα οποία όμως υπάγονται στην ίδια δασμολογική κατηγορία, εφόσον το αιτούν κράτος μέλος μπορέσει να αποδείξει την ανάγκη μέτρων προστασίας τέτοιας εκτάσεως, χωρίς ωστόσο να είναι απαραίτητο να προσκομίσει αποδεικτικά στοιχεία για κάθε προϊόν.

55 Από την άποψη αυτή δεν είναι κρίσιμη η παρατήρηση της εταιρίας Tezi ότι με την επίδικη απόφαση επιτράπηκαν μέτρα προστασίας για όλα τα προϊόντα της κατηγορίας 6 που αναφέρει το παράρτημα Ι του κανονισμού 3589/82, ενώ οι αιτήσεις για άδειες εισαγωγής που υπέβαλε η εταιρία Tezi στις ολλανδικές αρχές δεν αφορούσαν παρά ορισμένα από τα προϊόντα αυτά.

56 Πράγματι, μεταξύ της υποβολής αιτήσεων για άδειες εισαγωγής στις αρχές του αιτούντος κράτους μέλους και της απόφασης της Επιτροπής να επιτραπούν μέτρα προστασίας δεν υφίσταται τόσο στενός σύνδεσμος ώστε τα επιτρεπόμενα μέτρα να μην είναι ποτέ δυνατόν να αφορούν προϊόντα για τα οποία δεν εκκρεμούν τέτοιες αιτήσεις.

57 Όσον αφορά τις οικονομικές δυσχέρειες που δικαιολογούν τη χορήγηση άδειας για τη λήψη μέτρων προστασίας, πρέπει να υπενθυμιστεί ότι, όπως έχει ήδη δεχτεί το Δικαστήριο, και συγκεκριμένα με την προαναφερθείσα απόφαση της 15ης Δεκεμβρίου 1976, δεδομένου ότι οι επιτρεπόμενες από το άρθρο 115 παρεκκλίσεις συνιστούν όχι μόνο εξαίρεση από τις θεμελιώδεις για τη λειτουργία της κοινής αγοράς διατάξεις των άρθρων 9 και 30 της Συνθήκης, αλλά επιπλέον και εμπόδιο στη θέσπιση της προβλεπόμενης από το άρθρο 113 κοινής εμπορικής πολιτικής, πρέπει να ερμηνεύονται και να εφαρμόζονται στενά.

58 Εξάλλου, λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι, όπως τονίστηκε και πιο πάνω, το καθεστώς που θέσπισε ο κανονισμός 3589/82 αποτελεί, στο πεδίο εφαρμογής του, πρόοδο προς την καθιέρωση κοινής εμπορικής πολιτικής η οποία να στηρίζεται, όπως προβλέπει το άρθρο 113, παράγραφος 1, επί ενιαίων αρχών, η Επιτροπή πρέπει, κατά την άσκηση των εξουσιών που διαθέτει ακόμη βάσει του άρθρου 115 όσον αφορά τα προϊόντα που διέπονται από τον εν λόγω κανονισμό 3589/82, να δείχνει αυξημένη σύνεση και μετριοπάθεια.

59 Από τις προηγούμενες σκέψεις συνάγεται ότι στον επίδικο τομέα η Επιτροπή μπορεί, αποκλειστικά και μόνο για σοβαρούς λόγους και για περιορισμένη διάρκεια, αφού προβεί σε πλήρη εξέταση της κατάστασης που υφίσταται στο κράτος μέλος που ζητεί την έκδοση απόφασης σύμφωνα με το άρθρο 115 και αφού λάβει υπόψη τα γενικά

συμφέροντα της Κοινότητας, να επιτρέψει, δυνάμει του άρθρου αυτού, τα μέτρα προστασίας που επιφέρουν τη μικρότερη δυνατή διαταραχή στο ενδοκοινοτικό εμπόριο.

60 Στην προκειμένη περίπτωση συντρέχουν οι προϋποθέσεις αυτές.

61 Πράγματι, από τις αιτιολογικές σκέψεις της επίδικης απόφασης, από τα στοιχεία που σημείωσαν οι Κάτω Χώρες στην αίτησή τους προς την Επιτροπή, καθώς και από τις διευκρινίσεις που παρέσχε η Επιτροπή κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, συνάγεται ότι οι προβαλλόμενες από τις χώρες της Benelux οικονομικές δυσχέρειες όντως υφίσταντο και συνδέονταν, εν μέρει τουλάχιστον, με τις εισαγωγές κλωστοϋφαντουργικών προϊόντων καταγωγής τρίτων χωρών.

62 Στο σημείο αυτό πρέπει να παρατηρηθεί ότι οι χώρες της Benelux είχαν επιτρέψει από την 1η Ιανουαρίου 1983 την εισαγωγή κλωστοϋφαντουργικών προϊόντων που είχαν τεθεί σε ελεύθερη κυκλοφορία σε άλλα κράτη μέλη σε ποσότητα ίση προς το 43 % περίπου της υποποσόστωσης που είχε χορηγηθεί στην Benelux.

63 Είναι αλήθεια ότι το γεγονός αυτό δεν ήταν ικανό να δικαιολογήσει καθαυτό τη χορήγηση άδειας κατά την έννοια του άρθρου 115, δεδομένου ότι τα κλωστοϋφαντουργικά προϊόντα των υποποσοστώσεων που είχαν χορηγηθεί σε κάθε κράτος μέλος δυνάμει του κανονισμού 3589/82 μπορούσαν, εφόσον είχαν τεθεί σε ελεύθερη κυκλοφορία, να κυκλοφορούν ελεύθερα μεταξύ των κρατών μελών. Εντούτοις το εν λόγω γεγονός, εξεταζόμενο από κοινού με άλλα στοιχεία που μνημονεύονται στις αιτιολογικές σκέψεις της προσβαλλόμενης απόφασης, αποτελούσε επαρκή λόγο προκειμένου η Επιτροπή να κάνει δεκτή την αίτηση των Κάτω Χωρών.

64 Πράγματι, πρέπει να παρατηρηθεί ότι οι συνολικές εισαγωγές στην Benelux κλωστοϋφαντουργικών προϊόντων προελεύσεως τρίτων χωρών είχαν αυξηθεί το 1982 σε σχέση με το 1981 και ότι η αύξηση αυτή, κατά τις εκτιμήσεις της Επιτροπής, παρουσίαζε την τάση να γίνει ακόμα μεγαλύτερη κατά το 1983. Εξάλλου, οι αιτήσεις για άδειες εισαγωγής που εκκρεμούσαν κατά το χρόνο της υποβολής της αιτήσεως των Κάτω Χωρών αφορούσαν αριθμό τεμαχίων ίσο προς το 28 % της υποποσοστώσεως που είχε χορηγηθεί στην Benelux.

65 Εξάλλου, πρέπει να τονιστεί ότι, σύμφωνα με τα στοιχεία που προσκόμισε η Επιτροπή και τα οποία δεν αμφισβήτησε η εταιρία Tezi, οι τιμές των επίδικων προϊόντων καταγωγής Μακάο ήσαν κατά 50 % περίπου κατώτερες των τιμών των ομοειδών προϊόντων που κατασκευάζονταν στην Benelux. Υπό τις περιστάσεις αυτές, οι εισαγωγές των προϊόντων αυτών μπορούσαν να συντελέσουν στη δημιουργία σοβαρών δυσχερειών για την εγχώρια παραγωγή, η οποία εξάλλου είχε ήδη μειωθεί κατά τη διάρκεια των τελευταίων ετών.

66 Επομένως, η Επιτροπή, επιτρέποντας με την επίδικη απόφαση στις χώρες της Benelux να θεσπίσουν μέτρα προστασίας για τα εν λόγω προϊόντα, δεν υπερέβη τα όρια της εξουσίας που της αναγνωρίζει το άρθρο 115.

67 Από τις προηγούμενες σκέψεις συνάγεται ότι ο επικουρικός λόγος που προέβαλε η εταιρία Tezi είναι αβάσιμος.

68 Επομένως, το αίτημα ακυρώσεως της απόφασης της Επιτροπής, της 14ης Δεκεμβρίου 1983, πρέπει να απορριφθεί.

Ως προς το αίτημα της αποζημιώσεως

69 Η εταιρία Tezi ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή, εκδίδοντας την επίδικη απόφαση, της προξένησε ζημία, την οποία, σύμφωνα με το άρθρο 215, παράγραφος 2, υποχρεούται να αποκαταστήσει.

70 Σχετικά πρέπει να τονιστεί ότι, σύμφωνα με πάγια νομολογία (βλέπε ιδίως απόφαση της 17ης Δεκεμβρίου 1981, Ludwigshafener Walzmühle κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, υποθέσεις 197-200, 243, 245 και 247/80, Συλλογή σ. 3211), για να υπάρχει ευθύνη της Κοινότητας, κατά την έννοια του προαναφερθέντος άρθρου 215, παράγραφος 2, πρέπει να συντρέχουν οι εξής προϋποθέσεις: το παράνομο της συμπεριφοράς που προσάπτεται στα όργανα, αντικειμενική υπόσταση της ζημίας και αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ αυτής της συμπεριφοράς και της προβαλλομένης ζημίας.

71 Στην προκειμένη περίπτωση, όπως έκρινε το Δικαστήριο πιο πάνω, οι ενέργειες της Επιτροπής που προκάλεσαν τη ζημία, την οποία η Tezi ισχυρίζεται ότι υπέστη, είναι απολύτως νόμιμες.

72 Επομένως, και χωρίς να παρίσταται ανάγκη να εξεταστεί αν συντρέχουν οι λοιπές προϋποθέσεις που θέτει η αναφερθείσα ανωτέρω νομολογία του Δικαστηρίου, πρέπει να απορριφθεί το αίτημα της αποζημιώσεως.

73 Από τις προηγούμενες σκέψεις συνάγεται ότι η ασκηθείσα από την εταιρία Tezi προσφυγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

74 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε ολοσχερώς, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Επιτροπή.

75 Δεδομένου ότι οι κυβερνήσεις της Ολλανδίας και του Ηνωμένου Βασιλείου, οι οποίες παρενέβησαν υπέρ της Επιτροπής, δεν υπέβαλαν κανένα αίτημα ως προς τα δικαστικά έξοδα, το Δικαστήριο κρίνει ότι πρέπει να φέρουν τα δικά τους δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα της Επιτροπής.

3) Τα παρεμβαίνοντα φέρουν τα δικά τους δικαστικά έξοδα.

Mackenzie Stuart Koopmans Everling

Bahlmann Bosco Galmot Κακούρης

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 5 Μαρτίου 1986.

Ο γραμματέας

P. Heim

Ο πρόεδρος

A. J. Mackenzie Stuart